

Патријарх Порфирије у Загребу: Гордост и самољубље видимо као нашег највећег непријатеља

– Држимо се закона Божјег, али да имамо смирење, а да гордост и самољубље видимо као највећег непријатеља, као извор сваког зла и сваке друге страсти у нама, казао је патријарх Порфирије у Загребу

У недељу, 10. децембра 2023. године, у храму Преображења Господњег у Загребу свету Литургију служио је Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије. Саслуживало је загребачко свештенство, као и јеромонах Никон (Цветићанин) и протођакон Драган Радић из Београда. Појао је хор под вођством Олене Циглењак.

Његова Светост је беседио по прочитаном одломку из Јеванђеља по Луки (Лк. 13, 10-17). У наставку доносимо интегрални текст бесједе Патријарха:

– Радујем се што се молимо данас у светом храму загребачком. Наравно, иако није честа прилика да то чинимо, верујем да као и ја што покушавам скромно да вас имам непрестано у својим молитвама, и ви то исто чините не само за

себе, него и за мене, као и за све људе добре воље, али и за спасење света. Чули смо једну веома садржајну причу из Јеванђеља по Луки која већ на први поглед јасно открива шта је порука Јеванђеља, шта је порука Христова, шта је оно што треба да чувамо и чега треба да се држимо да бисмо били на путу спасења, да бисмо градили и чували заједницу са Богом, али истовремено и да бисмо били Црква. То значи да бисмо градили и заједницу међусобно. Неретко имамо искушење када се придржавамо Закона Божјег, Јеванђеља, заповести Божјих, да у исто време поредимо себе са другима, са ближњима, па да примећујемо како смо ми бољи од њих, како смо духовнији, и да, самим тим што се споља придржавамо правила Јеванђеља и Закона, имамо право и да их критикујемо и да осуђујемо ближње који нису на нашем нивоу у држању Закона Божјег. Заправо заборављамо да је циљ Јеванђеља Христовог да сав Закон и све заповести Божје сажимају се у једној двојединој заповести о љубави коју нам Господ оставља као начин нашег постојања и као овде и сада већ предукус Царства Небеског. Једноставно, Господ каже: Љуби Бога читавим својим бићем, умом, срцем, душом, телом, али и ближњега свога као самога себе. Према томе, све оне заповести и сва правила која је Господ дао по којима треба да живимо и правила на која нас Црква позива да их држимо, сва та правила, сви ти закони и заповести воде ка своме циљу, а то је љубав, то је потпуна отвореност за Бога, поверење у Њега, у Његову љубав у односу на нас и у исто време љубав која значи поистовећење са ближњим, са другим човеком, са његовом муком, са његовом невољом, да све оно што је његово буде и наше по љубави.

У том смислу Закон, правила, имају своје оправдање, добијају своју пуноћу и смисао само ако су себи за циљ изабрали љубав. И ево, ова данашња прича тиче се тога, јер је Господ у Суботу, у дан у који се не ради, по старозаветном Закону, исцелио једну жену која је осамнаест година била болесна. По свој прилици и духовно и телесно, јер сам Господ каже да је била свезана силама нечастивог, демонским силама. Дакле, по свој прилици, и духовно и телесно је била болесна. По правилу, најчешће нема болести телесне и спољашње, а да она нема своје рефлексије и на унутрашње наше биће, и понекад може бити да изнутра имамо поремећај у себи, духовни или душевни и да се то онда транспонује, преноси и на тело. У сваком случају, било шта да је болесно у нама, болесна је наша личност. Господ је ту жену исцелио после осамнаест година боловања, а она је била ту, у прикрајку храма, на сабрању и није давала никакве знакове свога присуства. Међутим, Господ ју је, и поред тога, после осамнаест година, исцелио. Сам Господ Христос каже: Нисам дошао да укинем Закон. Дакле, правила, вера у јеванђељске заповести, заповести на које нас Црква позива да их држимо, јесте нешто што подразумева наш

духовни живот, али се, и у овом случају, као и у сваком другом, поставља питање какво је наше унутарње раположење према ономе што чинимо, према закону који држимо, какав је наш однос према томе. Да ли тај Закон видимо као неопходан начин живота којим треба да живимо како би се у нама откривао циљ нашег постојања и циљ тога закона, а то је у љубави заједница са Богом и са ближњим, или пак остајемо формалисти, па уместо да нам држање заповести и живот по Јеванђељу служи да нас води ка спасењу, оно одваја нас од Бога јер се у нама буди сујета и гордост. Обраћамо пажњу само на спољашње испуњавање закона. Дакле, да се држимо закона увек, али да у исто време, имамо смирење, да на сваком кораку гордост видимо као највећег свог непријатеља, као извор сваког зла, сваке друге страсти у нама, гордост и самољубље.

У овој причи они који би требали да имају највеће смирење, старешине храма, верски вођи, они критикују самога Господа што је показао љубав, а у исто време, презрели су, нису видели потребу ближњег. Паралелно с тим, и те како су водили бригу о себи, о ономе што је њима потребно, независно од тога да ли је то дан у који се не ради, на шта их и сам Господ подсећа – имате своју стоку и њиве па и те како се бринете да их нахраните, без обзира што је дан у који се не ради, јер је то потреба која се тиче вас и ваших живота, а оно што је потреба ближњих, на то остајете неми.

И на крају, не треба заборавити ни ову жену која осамнаест година долази у болести у храм и не чује се, али, очигледно да без обзира на њено стање, чињеница да долази у храм, показује да она има веру, да има поверење у Бога, али, независно од тога, има и смирење, тј. има и стрпљење. Да, она је згрчена тако да се не може исправити, у ужасним боловима и вероватно и презрена од своје околине, одбачена, јер њена згрченост сасвим сигурно умањује и њен физички изглед и лепоту. Као таква, по свој прилици не може да допринесе ни својој породици, јер је неспособна због своје болести. Међутим, независно од тога, без обзира на муку која ју је снашла и коју мало ко од нас би издржао, код ње нема ни бунта против Бога и смирењем и стрпљењем превазилази и стид те долази на сабрања молитвена, јер има поверење у Бога, има веру у Бога да Господ зна њену потребу, зна њену муку и њен крст и да ће Он кад тад одговорити. И ево, требало је осамнаест година да, вером, смирењем, али и трпљењем и стрпљењем, трпећи своју муку и невољу и будући стрпљива, тј. стрпљиво чекајући тренутак да се појави Бог, тај тренутак је дочекала.

Нека би Господ дао и свима нама да увек и свагда трудимо се колико год

можемо да држимо заповести Божје, али да не дозволимо себи да то у нама побуди сујету, самољубље, гордост и презир ближњих и других, да помислимо како смо бољи, светији, савршени, да знамо да нас држање заповести Божјих учи да волимо Бога и ближњем, помаже нам да волимо Бога и ближњег и да у исто време имамо веру и поверење, стрпљење и смирење жене која је осамнаест година боловала, да дочекамо да Господ дође у наш живот и да наш крст, нашу муку и бол, какав год да је, узме на себе, јер већ је то учинио, како бисмо онда заиста могли да се назовемо Његовом децом и Његовим ученицима и да га славимо овде и сада, али и у Царству небеском у

th: 0px;

spc.rs <https://spc.rs/patrijarh-porfirije-u-zagrebu-gordost-i-samoljublje-vidimo-kao-naseg-najveceg-neprijatelja/>